

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Кокиче.

Кокичето засмѣно
Съ исправено челце,
Дѣцата поздравлява
И маха имъ съ рѣцѣ.

При себе ги то вика
Съ сребристия си гласъ:
— Елате тукъ, дѣчица,
Сестрица ви съмъ азъ!

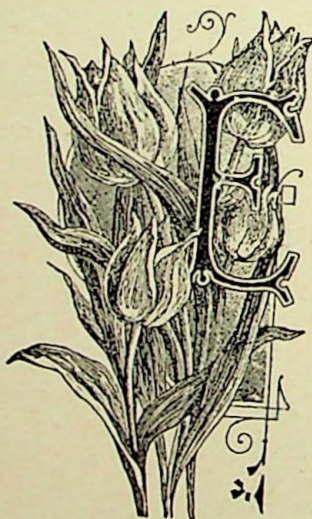
— Сестрица азъ си нѣмамъ,
Ни пѣкъ любезенъ братъ,
Бждете ми таквизи —
Самò съмъ въ този свѣтъ!

— Азъ скоро ще угасна —
Дойдохъ за малко тукъ,
Дойдохъ и ще си ида
На зимата на пукъ . . .

— Слѣдъ мене пролѣтъ иде
Съсъ пѣсни и цвѣтя,
И съсъ любовъ завѣтна . . .
Но азъ ще прѣцвѣтя!

Люб. Бобевски.

Бащинъ домъ.

динъ човѣкъ пѣтувалъ дъл-
го и обиколилъ най красиви-
тъ мѣста по свѣта.

Кога се върналъ въ *роди-*
ната си, едно момче го по-
питало:

— Вие много пѣтувахте,
кажете ми, кое мѣсто най-
много харесавте?

— Отъ всички мѣста, които посѣтихъ,—от-
говорилъ човѣкътъ,—едно ми най-много хареса!
Наистина, всички мѣста бѣха красиви, хубави,

но най-красиво, най-хубаво отъ тѣхъ ми се видѣ мѣстото, гдѣто сѣмъ се родилъ!

— Каква радостъ изпълни душата ми, когато видѣхъ бѣлитѣ стѣни на *бащиния си домъ* между клонетѣ на дърветата! Отъ цвѣтята, които видѣхъ, най-много ми хареса напия каранфилъ; той расте прѣдъ вратата на бащиния ми домъ. Тоя каранфилъ е посаденъ отъ майка ми, баща ми го полива, а сестра ми ме накичи съ него, когато се върнахъ.

Никѣдѣ по земята нѣма по-хубаво, по-мило и приятно кѣтче отъ бащиното огнище!

Майчина обичъ.

Една сугрина нарамихъ пушката, поведохъ кучето и се опѣтихъ къмъ полето за ловъ. Щомъ навлѣзохъ въ нискитѣ посѣви, започнахъ да се озъртамъ на разни страни за дивечъ.

Слѣдъ половина часъ навлѣзохъ въ близката гора. Кучето още отъ края започна да лае и даваше знакъ, че е открило стѣпкитѣ на нѣкой дивечъ. Азъ усилихъ крачкитѣ си, снехъ пушката отъ рамо и се опѣтихъ слѣдъ кучето. Като изминахъ около петдесетъ крачки, забѣлѣзахъ, какъ кучето боязливо лаеше къмъ единъ шумакъ и често се дърпаше назадъ и пакъ отиваше напредъ.

Приближихъ до шумака и що да видя! Множество грабливи гарвани грозно грачиха надъ

гжстата трѣва; спущатъ се до земята и пакъ се издигатъ нагорѣ.

Навѣрно, тия грозни птици се каратъ за нѣкой умрѣлъ трупъ, си казахъ азъ и продължихъ пжтя си къмъ срѣдата на гората. Викамъ кучето, ала то не се мрѣдва отъ мѣстото си. Върнахъ се да го поведе насила слѣдъ себе си.

Когато приближихъ до него, виждамъ още по-чудна картина: Едно зайче се изправило на заднитѣ си крака и отчаяно се варди отъ гарванитѣ съ прѣднитѣ си крака. Очитѣ му свѣтятъ като на звѣрь, ушитѣ му оперени, а жабитѣ му тракатъ и скърцатъ стърдито. . . .

Надникнахъ още по-внимателно къмъ зайчето и видѣхъ още по-чудна картина: подъ корема до заднитѣ му крака лежатъ нѣколко малки

зайчеица. Тѣ треперѣха едно до друго и не се мърдаха отъ мѣстото си.

Съжалихъ горкото животно и рѣшихъ да го избавя съ чадата му отъ ноктитѣ на чернитѣ гарвани. Гръмнахъ срѣщъ имъ и тѣ тутакси се прѣснаха на разни страни; а нѣкои даже се повалиха на земята мъртви.

Зайчето забрави скоро голѣмата си опасностъ и веднага легна до рожбитѣ си и почна да ги ближе по сивитѣ челца и тѣпитѣ муцунки.

Моето куче искаше да се хвърли отгорѣ му, но азъ го спрѣхъ и се отдалечихъ съ него на далечъ. Слѣдъ малко майката стана и поведе малкитѣ си къмъ друго безопасно мѣсто.

И въ това малко животно имало милостиво сърдце! И то можало да обича тѣй, както ни обича нашата майка! То сѣщо тѣй страда за свонѣ дѣца и понѣкога дава живота си за тѣхъ!... Много таква мисли ми дойдоха на ума за зайчето, които ме накараха да се върна у дома безъ ловъ.

Нощния пазачъ.

Кой ни пази нощъ пази,
Кога всичко спи?
Кой се скита самъ самичкъ
Въ улици едни?

Студъ не пита, нито хали,
Ни дѣтински плачъ;

Не бои се отъ душмани —
Нощния пазачъ.

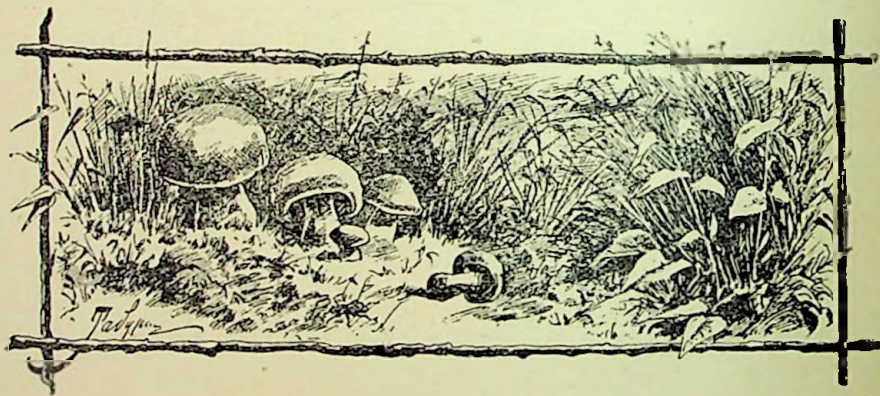
Нека духатъ вѣтроветъ,
Нека студъ бѣснѣй, —
Пакъ ще дойде топло лѣто,
Птиче да запѣй . . .

И пазача пакъ ще пази
Нощния покой . . .
Колко мъжи е изпиталъ —
Знае само той !

Хр. Боневъ.

Щастливъ день.

(Разказъ).

Намисли Стойко да отиде днесъ въ гората за гъби. Турна въ торбичката малко хлѣбъ и сирене, па взе кошничката и тръгна за близката горичка.

Той трѣбваше да мине прѣзъ една улица, кждѣто има

много кучета. А него го е много страхъ отъ тѣхъ. Върви Стойко изъ улицата и на всѣка крачка се озърта като подплашенъ заекъ. Но за негово щастие ни едно куче не се показва на улицата и той благополучно излѣзе на край селото. Тамъ той въздъхна и си каза: „Ехъ, слава Богу! избавихъ се отъ тѣзи проклети псета“.

Слѣдъ това закричи бърже и пое пѣтя къмъ близката горичка. Прѣзъ вечеръта бѣ валѣло дъждъ, та Стойко само се плъзгаше изъ калния пѣтъ. Най-послѣ горичката се показва и той се отби отъ широкия пѣтъ и пое тѣсната пѣтека, която води право въ гората.

Току що бѣ навлѣзалъ въ гората, нѣкой се изкашля насрѣща му: това бѣ една стара бабичка, която се връщаше отъ гората съ снопъ сухи прѣчки на грѣбъ.

Тя бѣше бѣдна вдовица и безъ роднини, та не можеше да си купи отъ пазаря дърва; затова прѣзъ хубавото врѣме ходѣше въ гората да събира сухи прѣчки.

Бабичката е на 80 години, та краката ѝ се подгъватъ отъ товара. Стойко я поздрави учтиво и ѝ пожела добъръ пѣтъ. Тя сѣщо му отговори учтиво и му пожела сполука въ работата.

Той ѝ благодари и си продължи пѣтя. Но едвамъ пристѣпи двѣ крачки, обърна се назадъ и погледна бабата въ краката, па каза:

- Бабо, далечъ ли ти е кжщата?
- Е, тамъ при черковата, продума тихо бабата.
- А кой ще ти помогне да снемешъ дървата отъ гърба си?
- Сама, баби, защото въ кжщи си нѣмамъ никого.

— Тогава дай да ти помогна да занесешъ дървата у дома си по-скоро, каза Стойко и веднага взе дървата отъ бабичката.

Върви той изъ пѣтя и събира нови прѣчки и ги хвър-
га на гърба си. А бабата едва го застига. Най-послѣ стигна-
ха у бабини и Стойко остави дървата право на дървника.

Бабата му благодари и го изпрати съ голѣми благосло-
вии въ живота му.

Връща се той отново въ гората уморенъ, ала веселъ,
защото помогналъ на старата баба. Навлѣзе въ една полян-
ка и почна да търси гъби. Обиколи полянката, но малко
гъби намѣри.

Тръгна да търси друга полянка, дано поне тамъ намѣ-
ри гъби. И наистина на новата полянка имаше много гъби,
та Стойко скоро напълни кошничката и торбичката си.

По едно врѣме нѣкакъвъ гласъ достига до ушитѣ му.
Той се стрѣсна и скочи веднага да види да не е нѣкой вълкъ.

Той бѣше напласенъ много отъ вълцитѣ, затова остави и кошница и торба и бърже се покатери на едно дърво. Отъ тамъ почна да се услушва на разни страни за непознатия гласъ.

Слѣдъ малко Стойко забѣлѣза подъ едно дърво едно селско момиченце, забрадено съ бѣла кърпица, което трие очи и жално плаче.

Той го повика и то се затече къмъ него. Стойко го разпита отъ кое село е и какво търси само въ гората. А то му разказа, че е отъ близкото село и се загубило като търсило гъби.

Стойко го утѣши да не плаче. па го улови за ржка и го поведе къмъ селото му.

Слѣдъ нѣколко минути двѣтѣ дѣца бѣха въ кѣщата на загубеното момиченце. Родителитѣ му благодариха на Стойка много и го изпратиха съ голѣми подарѣци.

Върви Стойко къмъ дома си, па си дума: „Забавихъ се, но нищо. Мама нѣма да ми се кара, защото ѝ нося гъби и цѣлъ товаръ съ *благословии* отъ бабата и селянитѣ!“ Отъ гората чакъ до тѣхъ Стойко стигна съ пѣсни, защото никогa до сега не е прѣкарвалъ такъвъ *щастливъ* день.

Попъ Грую.

Изгуби се още единъ отъ малкото останали *борци* за нашето освобождение!
Умрѣ прочутия попъ *Грую Бански*; умрѣ прѣзъ мѣсецъ ноемврий миналата година, въ безшумното си родно мѣсто—село *Баня*—Панагюрско.

А какъвъ бѣше попъ Грую? — Единъ отъ главнитѣ апостоли въ прочутото Сръдно-горско възстание. Единъ отъ най-вѣрнитѣ другари, на войводата Бенковски. Дватама сж ходили изъ сръдно-горскитѣ села и сж убѣждавали селянетѣ да се запишатъ за четници и да бѣдатъ готови за общото възстание.

Попъ Грую, облѣченъ въ свещеническо расо, е привличалъ много съзаклятници за *свѣтото дѣло*.

На 15 априлъ 1876 год.—денътъ за отваряне на „Народното събрание“ въ Оборище—Попъ Грую е билъ начело на комитетскитѣ прѣдставители. Яхналъ на конь, прѣпасанъ съ дълга сабя, която всѣка минута вѣртѣлъ на главата си, той прѣдвождалъ всички къмъ славното Оборище. На кръста му висѣли пищови, ножове и разни кутийки, прѣпълнени съ барутъ и куршуми.

Прѣзъ врѣме на възстанието, той помагалъ на Бенковски, борилъ се юнашки, до като най-послѣ турцитѣ потушили всичко.

Слѣдъ освобождението ни отъ руситѣ, попъ Грую останалъ да живѣе въ обичното си село, гдѣто най-послѣ го намѣри смъртта.

Ето какво ни разказва единъ нашъ писателъ за него:

„Ние видѣхме попъ Груя миналата година въ с. Баня, Панагюрско. Още на другия день слѣдъ пристиганието си, отидохме да го навѣстимъ въ дома му и да се запознаемъ съ него.

Попъ Грую бѣ на 71—72 години, съ малко лице, сухо и длъгнесто срѣденъ рѣстъ, възголѣмъ носъ и съ побѣлѣла вече брада. Той изглеждаше още бодъръ и се разпалваше, кога говори, ставаше и сѣдаше постоянно на мѣстото си.

Ние го намѣрихме седналъ въ една малка стая, съградена наскоро. Едно дѣсчено легло, върху което бѣха постлани стари постилки, бѣ сложено близу до коминя, на земята. Два малки стола бѣха назначени за гоститѣ, които идваха при него. Въ единъ жгълъ на стаята стоеше окачена иконата Св. Богородица, а до леглото му бѣ изправена една бѣклица съ вино. Отъ врѣме на врѣме пийване по една глѣтка, „за да мѣле по-добрѣ воденицата“, казваше той.

Попъ Грую ни разказа много нѣща отъ миналото, за възстанието.

Всѣка година на 20 априлъ той отивалъ на Оборище, гдѣто се служи водосвѣтъ. Но той отивалъ тамъ съ пушка и сабя. така, както е билъ прѣзъ врѣме на възстанието. Напослѣдъкъ му напомнили да не ходи така, ала попъ Грую заявилъ високо:

— Такъвъ съмъ билъ, такъвъ и ще си бѣда!

Въ селото всички обичали попъ Груя. Съ неговото минало, заслугитѣ, които имаше къмъ Отечеството, всичкитѣ селяне сѣ гордѣяли. Името му ще остане за винаги запечатано въ сърдцето на всѣкиго, който милѣе за своето отечество“.

Изъ живота на коня.

Единъ день Асѣнь се спрѣлъ на улицата и видѣлъ слѣдната случка: Едно момче карало една натоварена талига. Коньтъ се подплашилъ малко и се отбилъ отъ пѣтя си. Момчето немилостиво захванало да бие коня и той хукналъ да бѣга силно изъ улицата. Момчето паднало отъ талигата, а коньтъ тичалъ напрѣдъ до като талигата се разбила на части. Най-послѣ сполучили да оловятъ разсърдения конь и го завели въ кѣщи.

Тази случка нажалила много Асѣня и намиралъ виновенъ за нея — жестокиятъ талигаръ.

На другия день Асѣнь видѣлъ, че сѣщия конь стопанинътъ му го продавалъ, но никой не искалъ да го купи.

Щомъ отишълъ въ кѣщи, той се помолилъ на баща си:

— Тате, продаватъ коня, който ступи вчера талигата, моля ти се, купи го!

— Но той е *лудъ*, синко, защо ни е такъвъ конь! . . . Кой ще го гледа?

Асѣнь силно настоявалъ и баща му се съгласилъ.

Купили коня и го завели въ тѣхния хубавъ оборъ. Асѣнь се заловилъ за неговото отглеждане. Той му носѣлъ храна, чистѣлъ го всѣки день, разхождалъ го, милвалъ го и коньтъ обикналъ много младия си стопанинъ.

Въ скоро врѣме коньтъ се охранилъ, станалъ кроткъ и почнали да го впрѣгатъ и яздятъ. Той

обикналъ стопанитѣ си и разбиралъ най-малки-
тѣ имъ движения.

Единъ день Асѣновиятъ баща се качилъ на
коня и трѣгналъ за село. Той трѣбвало да мине
прѣзъ една гѣста гора. Като яздѣлъ изъ гора-

та, безъ да забѣлѣжи низкия клонъ на едно
дърво, ударва се силно за главата и пада въ не-
свѣсть на земята.

Коньтъ се спрѣлъ и жално загледалъ не-
щастиятъ си стопанинъ. Но какъ да му помог-
не? — Веднага се спусналъ въ силенъ бѣгъ къмъ
кѣщи, за да обади на младия си господарь.

Той се спрѣлъ прѣдъ прозорцитѣ на Асѣня
и жално зацвилъ. Асѣнь се показалъ на про-
зореца и видѣлъ своя „любимецъ“ самъ — безъ
да носи баща му. Той веднага разбралъ, че е

становало нещастие съ баща му. Асѣнь повикалъ по-голѣмия си братъ и тръгнали подиръ коня.

Като навлѣзли въ гората, коньтъ силно зацвилилъ и тръгналъ бързо напредъ. Слѣдъ малко Асѣнь видѣлъ, че коньтъ се спрѣлъ на едно мѣсто и стоялъ съ наведена глава. Като наближилъ, видѣлъ баща си полумъртавъ на земята.

Двамата братя вдигнали баща си и го качили на коня. Завели го въ къщи и повикали лѣкаря. Слѣдъ нѣколко часа баща имъ отворилъ очи.

Като дошелъ на себе си, тѣ му казали, че спасението си дължи на тѣхния уменъ конь.

ОВЧАРЧЕ.

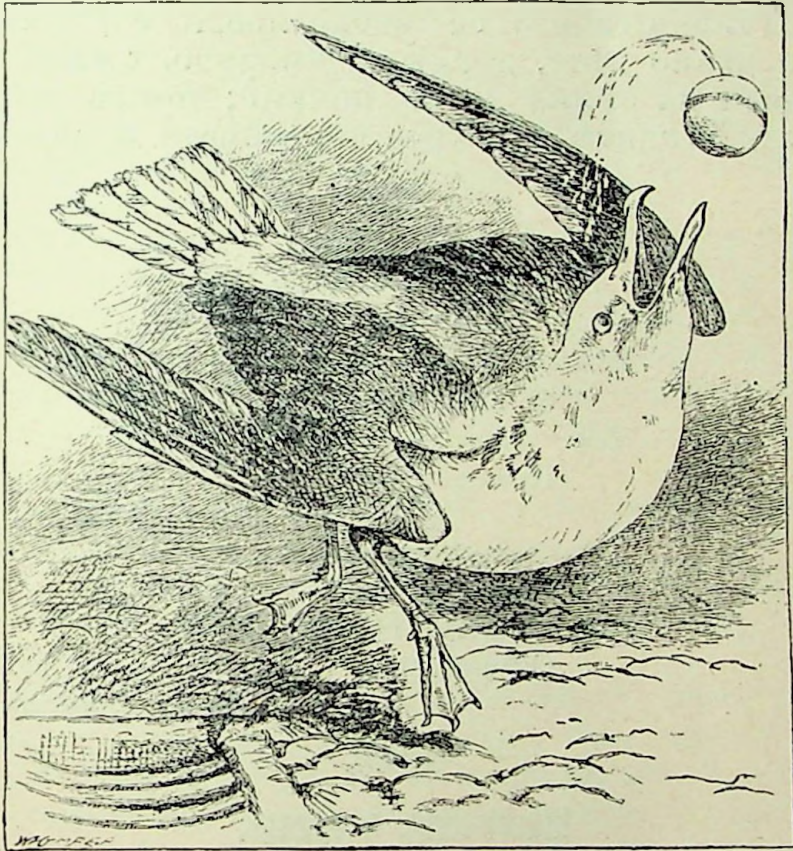

Заплакало е овчарче,
Овчарче младо пастирче,
Плаче и жално нарежда:
— Иди си зимо, иди си,
Ти всичко смрази не ща те!
Кждѣ сж китни морави
По тѣхъ си стадо да вода,
Съсъ кавалъ да си засвиря
И птички слѣдъ менъ да пѣятъ?
Вечеръ на кривакъ изправенъ,
Слънце задъ гора изпращамъ
Пѣсни слѣдъ него запѣвамъ—
И веселъ засмѣнъ доволенъ . . .
Бѣгай си, зимо, иди си,
Ти всичко смрази, не ща те!

Ч—въ.

въ пѣсѣка, или въ нѣкоя дупка на морскитѣ скали.

Морскитѣ чайки могатъ лесно да се опитомятъ. Опитоменитѣ изгрѣбватъ зеленчуковитѣ градини и ягодицитѣ ниви отъ плужецитѣ.

Веднажъ една опитомена чайка се нахранила съ плужеци и отишла да се понакѣпи въ близкия шадраванъ. Въ това врѣме отъ прозореца отскочила една ластична топка, съ която едно дѣте си играяло въ стаята. Чайката улови-

Морски чайки.

Чайките сж водни птици и се раздѣлятъ главно на два вида, които се различаватъ само по голѣмината и цвѣта си. Единитѣ сж голѣми колкото дивитѣ патици, а другитѣ сж много по-малки отъ тѣхъ. А по цвѣта различаваме три вида чайки: едни сж покрити съ сивопепелява перошина, други — съ черна, размѣсена съ чистъ бѣлъ пухъ по корема и гърдитѣ, а трети — съ синкава. Разнитѣ видове чайки живѣятъ по различни мѣста на земята.

Тѣ живѣятъ както покрай брѣговетѣ на моретата, така и край тѣзи на сладкитѣ води. Тия птици пѣплятъ край брѣговетѣ като мравки и се хранятъ, съ каквото намѣрятъ: съ прѣсно месо или риба, червеи, миди, охлюви и др. Ако нѣкоя чайка намѣри надъ морскитѣ вълни нѣкой умрѣлъ китъ, тя извѣстява за това на другитѣ съ особенъ крѣсъкъ. Всичкитѣ чайки отиватъ на мѣстото и гълтатъ лакомо миризливото месо на кита.

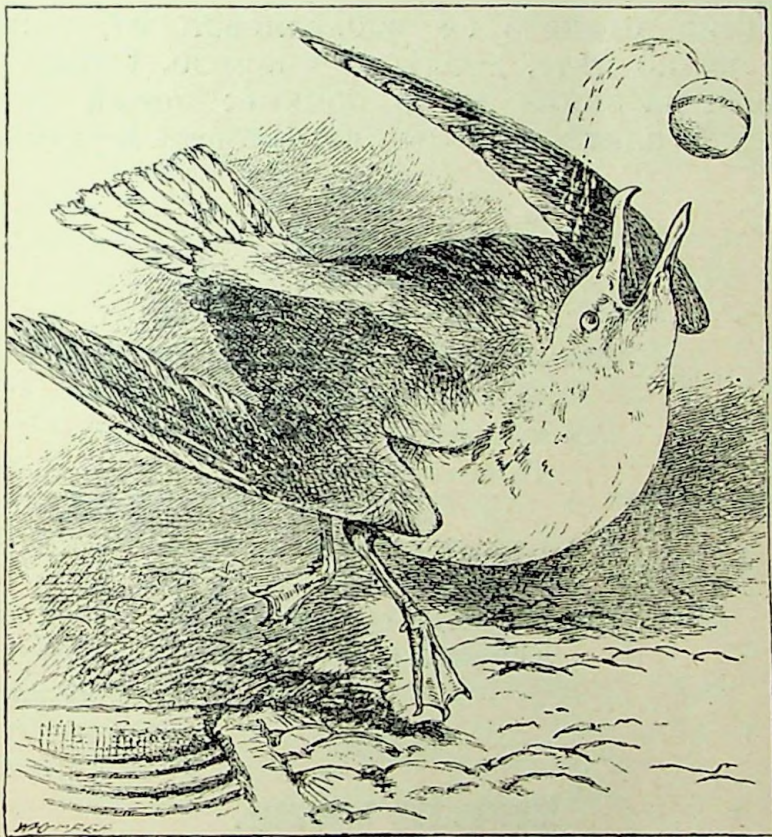
Когато чайкитѣ не могатъ да намѣрятъ морска мърша, тогава прѣхвъркватъ на облаци въ нѣкой островъ. Тамъ намиратъ гнѣздата на малкитѣ птиченца и ги нападатъ като сжщи разбойници. Изсмукватъ имъ яйцата и изядатъ немилостиво малкитѣ рожби на тия птиченца.

Нито страшниятъ писъкъ на майкитѣ, нито пъкъ жалното писукане на дѣцата може да накара разбойниците да се върнатъ назадъ.

Развѣждатъ се чрѣзъ яйца, които снасятъ

въ пѣсѣка, или въ нѣкоя дупка на морскитѣ скали.

Морскитѣ чайки могатъ лесно да се опитомятъ. Опитоменитѣ изтрѣбватъ зеленчуковитѣ градини и ягодовитѣ ниви отъ плужецитѣ.

Веднажъ една опитомена чайка се нахранила съ плужеци и отишла да се понакѣпи въ близкия пладраванъ. Въ това врѣме отъ прозореца отскочила една ластична топка, съ която едно дѣте си играяло въ стаята. Чайката улови-

ла топката съ човка и я хвърлила въ водата. Тя се напълнила прѣзъ дупчицата съ вода. Слѣдъ малко чайката извадила топката и взела да я подхвърля нагорѣ. Отъ врѣме на врѣме я стискала съ човката си и водата изкачала като шадраванъ.

Така птичето се забавлявало съ топката, като малко дѣте, дордѣ се уморило. Слѣдъ това легнало на сѣнка да си почине; послѣ отишло между ягодитѣ да търси червейчета и плужеци.

Клетви.

Бѣхъ у нашата градина; —
Чухъ, проклина
Теменужката ни бѣла,
Прѣцѣвтѣла !

— о —

А латинката ни мила
Днесъ на сила
Шепне клетви просълзена, —
Осланена !

Люб. Бобевски.

Живописецъ и коларь.

Единъ прочутъ живописецъ, на име Давидъ, изрисувалъ нѣколко хубави картини и ги изложилъ въ единъ салонъ, за да ги гледатъ хората.

Една отъ тия картини прѣдставлявала два красива коня, впрѣгнати въ чудесенъ файтонъ. Конетѣ били нарисувани уморени, заради това изъ устата имъ се показвала бѣла пѣна.

Живописецътъ се прѣоблѣкълъ въ други дрехи, за да го не познаятъ и се смѣсилъ съ любителитѣ въ салона.

Всички харесвали най-много картината на двата коня. Едно момче я толкози харесало, че дори извикало: „Тате, моля ти се, качи ме на това конче!“

Слѣдъ малко прѣдъ картината се изправилъ единъ файтонджия и почналъ да я разглежда съ внимание. Както отъ погледа, така сжщо и отъ движението на устнитѣ и рѣдѣтъ му, се разбираше, че той не харесва нѣщо на картината.

Давидъ се приближилъ до него и го попиталъ:

— Както виждамъ, господине, вие не харесвате картината!

— Да, отговорилъ файтонджиятъ, и чудно ми е защо всички гледатъ най-много нея.

— А кое не ѝ харесвате?

— Не виждашъ ли, колко много пѣна излиза отъ устата на дѣсния конь: той повече прилича на умрѣлъ конь, отколкото на живъ, казалъ файтонджиятъ и заминалъ да гледа друга картина.

Надвечеръ салонътъ се изпразднилъ и живописецътъ останалъ самъ. Той взелъ четката и изтрилъ пѣната на коня. Ала на другия день никой не се спиралъ да гледа хубавата картина..

Островъ Принкино.

(Пътни бѣлѣжки).

Слѣдъ като разгледахме знаменитоститѣ на Цариградъ, рѣшихме да отидемъ на прочутитѣ *Принцови острови*.

Въ 7 часа отидохме на моста на Златния рогъ. Отъ тукъ трѣгватъ всички параходчета, които пътуватъ изъ Босфора и Мряморно море.

По нѣмане параходъ направо за островитѣ, ние трѣбваше да излѣземъ на мало-азиатския брѣгъ и отъ тамъ да отидемъ на тѣхъ.

Параходчето трѣгна и шумно запори тихитѣ види на морето. Всички бѣхме весели. . . .

Врѣмето бѣше много хубаво. А гледката? Неизказано привлекателна! . . . Прѣдъ насъ стоеше цѣлий градъ съ всичкитѣ си живописности.

Слѣдъ половина часъ параходчето спрѣ при *Хайдаръ-Паша*, мало-азиатско пристанище. Отъ това красиво селце започва новата германска желѣзница, която отива навѣтрѣ въ Мала-Азия.

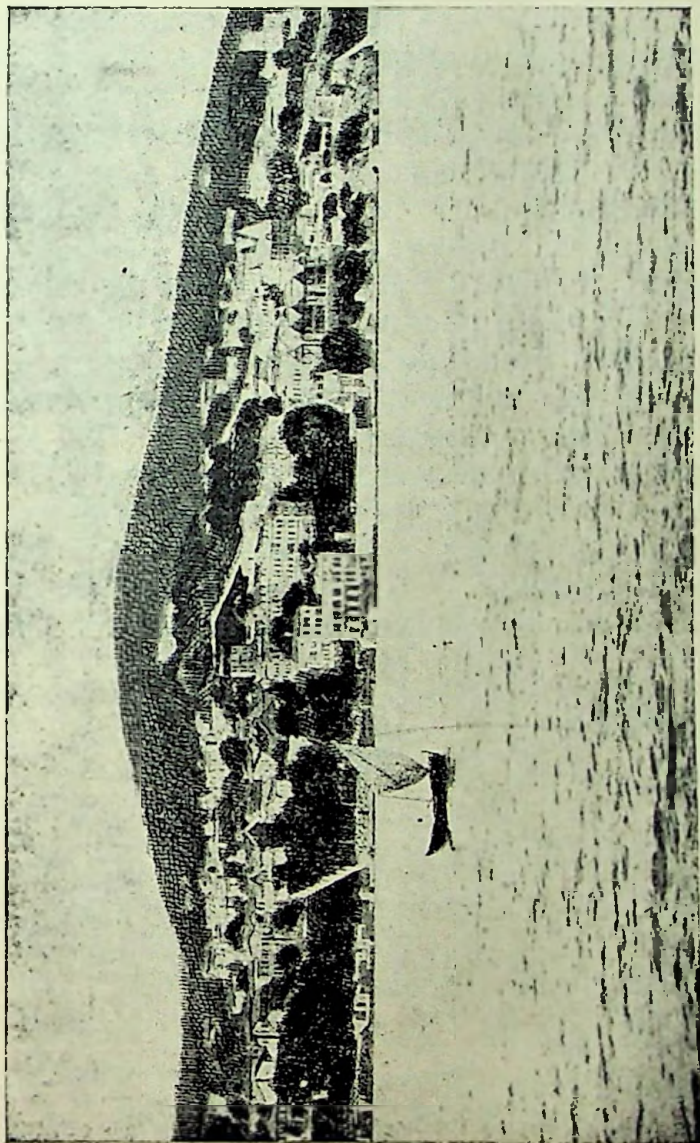
Скоро желѣзницата ни понесе съ голѣма бързина. Минахме покрай красиви пашовски палати и градини.

Слѣзохме при едно малко селце до морето, което е най-близу до островъ *Принкино*. Въ двѣ голѣми лодки ние се отправихме за острова.

Колко е приятно да пътувашъ въ тихото Мряморно море! . . . Водата блѣщи като огледало; а чистия прохладенъ въздухъ дълбоко освѣжава гърдитѣ ти! . . .

Слѣдъ единъ часъ слѣзохме на острова. По една стрѣмна пътека, посрѣдъ борови и кипа.

рисови гори, ние се изкачихме на живописния

Островъ Принкипо.

му връхъ. Каква картина се откри прѣдъ насъ!...

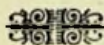
Окоето се не уморява и ненасища да гледа наоколо. . . . Мряморно море се разтлало като тава и съ силенъ блѣсъкъ отражава слънчевитѣ лъчи. На срѣща живописния брѣгъ на Мала-Азия, окрасенъ съ многобройни села и градини, а въ далечината — на сѣверъ — блѣщятъ красивитѣ джамии на Цариградъ. . . .

Островътъ е цѣлъ покритъ съ борова гора, която прѣска приятна миризма.

Слѣдъ хубава почивка, слѣзохме на пристанището. Тукъ се издигатъ красиви пашовски палати, голѣми богатски къщи, заградени съ широки градини, потънали въ зеленина отъ портикали, смокини и нарове.

Разгледахме цѣлия градецъ, който лѣтъ прибира съ хиляди посѣтители. Едни дошли да лѣкуватъ гърдитѣ си, а други — да се радватъ на хубавата природа.

Въ 4 часа параходчето ни отнесе на о-въ Халки.

Редакторъ Н. Гайтанджневъ, Издава научното дружество
„От. Паисий“ въ гр Казанлъкъ.

Неприятель! дошелъ . . .

Вървай ме!

Когато азъ зарна
Твоя ликъ чудесенъ,
Или погледъ впия
В' взора Ти небесенъ,

Кога видя кръста,
Учителю драги,
На който издъхна
Съ думи кротки, благи,

Когато си спомня
За Твоята застъпностъ
Прѣдъ Отца за нашѣ
Грѣхове, прѣстъпностъ,

Вървай ме, Исусе,
Че почитъ велика
Почва у сърдце ми,
Да ,кипи да блика!

Люб, Бобевски.

— ❁ СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА ❁ —

Априлъ е.

Баба Марта ни напусна,
Отиде си вече тя, —
Днесъ Априлъ е мѣсецъ чуденъ,
Изтъканъ цѣлъ отъ цвѣтя.

Вакли стада по баири
Пъплятъ весело, безъ четъ;
По-честити отъ дѣцата
Нѣма други въ тоя свѣтъ!

По градини, по ливади
Ходятъ, шуратъ се весь день:
Китки виятъ, пѣсни пѣятъ; —
Кой отъ тѣхъ е по-блаженъ?

Люб. Бобевски.